

positiv-listen, ved afgørelsen af, om Danmark bør overtage fuldbyrdelsen af en dom. Positiv-listen er gengivet i forslaget til § 29 c, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, hvorefter en afgørelse om fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning kan fuldbyrdes her i landet, selv om den handling, som afgørelsen vedrører, ikke er strafbar efter dansk ret, hvis handlingen er omfattet af positiv-listen og kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år efter lovgivningen i udstedelsesstaten.

For så vidt angår anmodninger om fuldbyrdelse af afgørelser vedrørende handlinger, der ikke er omfattet af positiv-listen, foreslår Justitsministeriet, at fuldbyrdelse kan afslås, hvis den handling, som dommen vedrører, ikke er strafbar efter dansk ret, jf. forslaget til § 29 c, stk. 2, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, og bemærkningerne hertil. Det vil sige, at der er tale om en fakultativ afslagsgrund. Efter Justitsministeriets opfattelse bør lovforslaget således ikke afskære muligheden for at overtage fuldbyrdelsen af en dom, hvis den pågældende selv ønsker dommen fuldbyrdet her i landet, og hensynet til mulighederne for resocialisering taler herfor.

Som nævnt ovenfor vil den fængselsstraf, der er idømt i udstedelsesstaten, ikke kunne tilpasses efter de foreslåede bestemmelser i § 29 b, stk. 2 og 3. Det skyldes, at der netop ikke findes en tilsvarende strafbar handling her i landet og dermed heller ikke en maksimal straf i henhold til dansk lovgivning. Hvis den idømte sanktion er en frihedsberøvende foranstaltning, som ikke kan fuldbyrdes her i landet, vil anmodningen om overførsel af den domfældte skulle afslås efter den foreslåede bestemmelse i § 29 d, nr. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 12.

3.2.2. Manglende samtykke fra domfældte til anmodningen om fuldbyrdelse

Efter artikel 9, stk. 1, litra ab, i forslaget til rammeafgørelse kan anmodningen om fuldbyrdelse af en dom om fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning afslås, hvis den domfældte ikke har givet sit samtykke til anmodningen, jf. artikel 3a, stk. 1, når dette samtykke i henhold til artikel 5 er en forudsætning for, at en anden medlemsstat kan anmodes om at overtage fuldbyrdelsen.

Efter artikel 5 er den domfældtes samtykke ikke påkrævet, når anmodningen sendes til den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor, eller hvortil den domfældte vil blive udvist eller er flygtet til på grund af straffesagen i udstedelsesstaten.

Denne mulighed for afslag på grund af manglende samtykke fra den domfældte til anmodningen om fuldbyrdelse har kun betydning, hvis medlemsstaten er villig til at modtage domfældte til afsoning i videre omfang, end medlemsstaten er forpligtet til efter artikel 3a, stk. 1. Efter artikel 3a er medlemsstaterne netop forpligtede til at modtage egne statsborgere, som bor i medlemsstaten, eller er udvist dertil.

1970-konventionen indeholder ikke en tilsvarende afslagsgrund, og udgangspunktet er efter konventionen, at domfældte, der er bosiddende i en anden stat, kan overføres dertil. Herudover indeholder konventionen dog en række andre kriterier i artikel 5, hvorefter en domfældt kan overføres til afsoning i et andet land, herunder hvis den dømmende stat ikke finder, at den selv kan fuldbyrde sanktionen, end ikke ved at gøre brug af udlevering, og en anden stat er i stand hertil, jf. litra e. Hvis fuldbyrdelseslandet er uenig i domsstansens vurdering i forhold til denne bestemmelse, kan fuldbyrdelse afslås.

Europarådets konvention om overførsel af domfældte stiller som udgangspunkt altid krav om samtykke til overførsel af en domfældt. Kravet om samtykke kan dog fraviges i medfør af reglerne i en tilfølsprotokol til konventionen, hvis fuldbyrdelsen af en fængselsstraf overtages af en stat, som den domfældte er undvejet til, eller som den domfældte skal udvises til efter endt afsoning, jf. artiklerne 2 og 3 i tilfølsprotokollen af 18. december 1997.

Da Justitsministeriet foreslår en fortsættelse af den hidtidige praksis, hvorefter Danmark som udgangspunkt modtager egne statsborgere eller personer med fast bopæl her i landet til afsoning, er der indsat en bestemmelse i § 29 d, nr. 1, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, og bemærkningerne hertil, hvorefter anmodning om fuldbyrdelse skal afslås, hvis den domfældte ikke har givet sit samtykke til anmodningen, medmindre domfældte er statsborger med bopæl her i landet eller er udvist her til landet som følge af afgørelsen eller frivilligt har taget ophold her i landet under eller efter behandlingen af den straffesag, som har givet anledning til sanktionen.

3.2.3. Immunitet

Det fremgår af artikel 9, stk. 1, litra cb, i forslaget til rammeafgørelse, at fuldbyrdelse af en dom om fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning kan afslås, hvis der i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning foreligger en immunitet, der gør det umuligt at fuldbyrde afgørelsen.

1970-konventionen indeholder ikke en tilsvarende afslagsmulighed, men indeholder derimod en mulig-